

Thesis Title Dynamics of Tibetan Pastoralism as Practice of Identity and Knowledge: A Case Study in a Village of Northwest Yunnan Province, P. R. China

Author Mr. Ma Jianzhong

M.A. Sustainable Development

Examining Committee

Lecturer Dr. Anan Ganjanapan	Chairperson
Lecturer Dr. Kwanchewan Buadang	Member
Assistant Professor Dr. Boonserm Chiwa-Isarakul	Member

Abstract

This study was mainly conducted in Lazha Natural Village, Zhongdian County, Diqing Tibetan Autonomous Region, Yunnan Province, China. To analyze the dynamic nature of Tibetan pastoralism, this study not only focuses on the pastoral knowledge system per se, but the process of knowledge articulation through practice of identity as well. In addition, local strategic responses to the environment and outside intervention were also explored. Hence, the study puts forward four objectives: 1) To understand the complexity of Tibetan ethnicity in a context of agropastoral production system; 2) To study the dynamism of pastoralism with respect to knowledge and cultural identity under such context; 3) To assess the impact of state policies and market intervention on Tibetan pastoral practice and; 4) To analyze the forms of social relation and access to resources of local people based upon the knowledge and cultural identity under changing circumstances.

The study identified that the dynamics of pastoralism should start from a concept of knowledge and identity as practice based upon the articulation theory suggested by James Clifford (2000), rather than a 'traditionalist model' or a 'modernist model'. It is problematic to simply understand Tibetan cultural identity as pastoralism or regard pastoral knowledge as primordial, transhistorical attachments. In fact, under the current background of commercialization and modernization, Tibetan people are more and more difficult to continue their traditional pastoral way of life. On the one hand, such trends have greatly impacted on people's way of life and their knowledge system, on the other hand, in many ways people have gained little from these 'civilization processes'. A holistic understanding of knowledge and cultural identity can help us analyze the complexity and dynamics of Tibetan pastoralism. It can also make us recognize the multi-level relationship and interaction between community, state and market while putting people, who are rooted in the specific local resource context, at the core.

As many other scholars, this study has noticed that over a long history of practice of living in this area, through accommodating to their environment, and learning to live with what it offered instead of changing and moulding it to suit their needs, the Tibetan people have accumulated a rich pastoral knowledge, which in fact is the foundation of their culture. The flexibility of range management in tenure arrangements and the diversification of pastoral production are people's adaptive strategies to the unique ecological conditions of the Qihai-Tibet Plateau. The diverse, situated indigenous knowledge of the herders about the complex ecology of their territory have rendered them capable of skilled management of livestock and rangelands well.

However, unlike these scholars, though both quantitative and qualitative analysis, this study further found that even though the Tibetan people have a rich pastoral knowledge in general, knowledge distribution and people's capacity to use it vary greatly. The herders are very differentiated, by class, gender, age and so forth, and they also carry different power in livestock and range management. In the case of Lazha village, the key factors which determine people's pastoral knowledge utilization are the labor supply and age structure of each household. Moreover, this study shows the articulation of knowledge under the development context.

In this study, cultural identity manifests a sort of power relation between local people and outside interventions such as state policy and market mechanisms, rather than being a logical, coherent, shared, uniform, and static thing. Under the current economic and political system, there are limited channels for the weaker local people to dialogue with powerful outsiders. A sense of cultural identity (or reconstruction of identity) has opened a space or channel for them to claim their knowledge and rights. In fact, practice or production of their identity is a process of adaptation and empowerment. In this process, through practice of knowledge, local people are trying to negotiate with outside factors to realize their rights for livelihood and for development.

This study recommends a synthetic approach that combines indigenous knowledge with modern techniques. On the one hand, development projects should give more attention to the potential role of traditional pastoral knowledge, and a participatory approach is very important in all phase of development work. On the other hand, there is room for improving upon the traditional system and developing new techniques that are locally appropriate. Given the unique characteristics of the pastoral production system in relation to state policy, recognition of customary land tenure and ensuring access rights to pastoral resources are preconditions of sustainable pastoralism.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ พลวัตของระบบทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ในทิเบต ในฐานะปฏิบัติการทางอัตลักษณ์และ
ภูมิปัญญา: กรณีศึกษาหมู่บ้านแห่งหนึ่งในจังหวัดภาคตะวันตกเฉียงเหนือของ
มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

ชื่อผู้เขียน นายหมา เจียนชง

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาอย่างยั่งยืน

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ :

อาจารย์ ดร. อานันท์	กาญจนพันธ์	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร. ขวัญชีวัน	บัวแดง	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญเสริม	ชีวะอิสระกุล	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ทำการวิจัยส่วนใหญ่ในหมู่บ้านละซา อำเภอของเดียน เขต ไคคิงทิเบตซึ่งมีการปกครองตนเอง มณฑล
ยูนนาน ประเทศจีน ในการวิเคราะห์พลวัตของระบบทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ในทิเบต การวิจัยนี้จึงไม่เพียงแต่มุ่งประเด็น
ไปที่ความรู้เกี่ยวกับระบบทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ แต่ยังมุ่งเน้นเกี่ยวกับแนวทางของความชัดเจนของความรู้ ผ่านทาง
อัตลักษณ์อีกด้วย นอกจากนี้ยังได้มีการสำรวจเกี่ยวกับกลยุทธ์การตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม และการเข้าแทรกจาก
ภายนอก การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 4 ข้อ คือ 1) เพื่อทำความเข้าใจความซับซ้อนของชุมชนชาวทิเบตในด้าน
ระบบการผลิตในทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ 2) เพื่อศึกษาพลวัตของระบบทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ด้วยความเคารพในความรู้ และ
อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมภายใต้หัวข้อดังกล่าว 3) เพื่อประเมินผลกระทบของนโยบายของรัฐบาล และการแทรก
แซงของตลาดในการจัดการทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ในทิเบต และ 4) เพื่อวิเคราะห์แบบแผนของความสัมพันธ์ทางด้าน
สังคม และการเข้าถึงทรัพยากรของคนท้องถิ่นซึ่งอ้างอิงจากความรู้ และอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมภายใต้
สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง

การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าพลวัตของระบบทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ควรเริ่มจากแนวความคิดของความรู้และอัตลักษณ์
ของการปฏิบัติซึ่งอ้างอิงจากทฤษฎีความชัดเจน เสนอแนะโดยเจมส์ คลิฟฟอร์ด (2000) มากกว่าการใช้ "แบบอย่าง
ตามธรรมเนียม" หรือ "แบบอย่างสมัยใหม่" การที่จะทำความเข้าใจอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของระบบทุ่งหญ้า
เลี้ยงสัตว์ของชาวทิเบต หรือเกี่ยวกับความรู้ที่ไม่มีมีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่สมัยประวัติศาสตร์ของทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
ยังเป็นปัญหาอยู่ อันที่จริงแล้วการที่ชาวทิเบตจะดำรงชีวิตตามธรรมเนียมสมัยก่อนภายใต้สถานการณ์ของการค้า
และโลกสมัยใหม่เป็นการยากขึ้นทุกวัน ในทางกลับกัน แนวโน้มเหล่านั้นมีผลกระทบอย่างมากต่อการดำรงชีวิต
และระบบความรู้ของชาวทิเบตในขณะที่พวกเขาได้รับประโยชน์เพียงน้อยนิดจาก "กระบวนการความเจริญ"
ความเข้าใจภาพรวมของความรู้ และอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม สามารถทำให้เราวิเคราะห์ความซับซ้อนและพลวัต

ของระบบทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ได้ นอกจากนี้ยังสามารถทำให้เรารับรู้ถึงความสัมพันธ์ที่มีหลายระดับ และความสัมพันธ์ระหว่างชุมชน ระหว่างภาครัฐและเอกชนอีกด้วย

เหมือนผู้รู้หลาย ๆ ท่าน การวิจัยครั้งนี้ยังตั้งข้อสังเกตว่าในประวัติศาสตร์อันยาวนานในการจัดการทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ผ่านทางการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสม การเรียนรู้ที่จะดำรงชีวิตกับสิ่งที่มีในธรรมชาติแทนที่จะเปลี่ยนแปลงพื้นที่ให้เข้ากับความต้องการของพวกเขา ชาวทิเบตได้มีการสะสมความรู้เกี่ยวกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ไว้มากมาย ซึ่งความเป็นจริงแล้วเป็นรากฐานของวัฒนธรรมของพวกเขา ความยืดหยุ่นของการจัดการสิทธิที่ดินทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และความหลากหลายของการผลิตในทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ คือกลยุทธ์ของชาวถิ่นที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพนิเวศวิทยาที่แตกต่างกันของที่ราบสูงทิเบต ความรู้หลากหลายเกี่ยวกับความซับซ้อนทางนิเวศวิทยาของคนเลี้ยงสัตว์พื้นถิ่น ทำให้พวกเขามีความสามารถและทักษะที่ดีในการจัดการสัตว์เลี้ยงและที่ดิน

อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ การวิจัยในครั้งนี้ยังพบว่าถึงแม้ว่าชาวทิเบตมีความรู้ที่ติดเกี่ยวกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ในแง่ทั่วไป แต่ความรู้เกี่ยวกับการกระจายและความสามารถในการใช้ความรู้เหล่านั้นมีความแตกต่างกันมาก อันที่จริงคนเลี้ยงสัตว์ต่างก็มีความแตกต่างกันไปตามฐานะ เพศ อายุ และอื่น ๆ นอกจากนั้นพวกเขายังมีความสามารถในการจัดการ สัตว์เลี้ยงและพื้นที่เลี้ยงสัตว์แตกต่างกันอีกด้วย ในกรณีของหมู่บ้านละซา ปัจจัยหลักที่คัดสรรความรู้ในการใช้ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของชาวพื้นถิ่นคือ จำนวนแรงงานและโครงสร้างอายุของแต่ละครัวเรือน นอกจากนี้ การวิจัยครั้งนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความชัดเจนของความรู้ภายใต้หัวข้อของการพัฒนาอีกด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ อัตลักษณ์ของวัฒนธรรมแสดงให้เห็นถึงประเภทของความสัมพันธ์ของอำนาจ ระหว่างชาวถิ่นกับการเข้าแทรกของภายนอก ยกตัวอย่างเช่น นโยบายของรัฐบาล และเอกชน มากกว่าเหตุผล ความสามัคคี การแบ่งปัน ความเป็นแบบเดียวกัน และสิ่งคงที่ ภายใต้ระบบเศรษฐกิจและการเมืองในปัจจุบัน ส่งผลให้มีช่องทางจำกัดสำหรับชาวถิ่นที่อ่อนแอกว่าจะมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลภายนอกที่มีอำนาจมากกว่า ความหมายของอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม (หรือการสร้างใหม่ของอัตลักษณ์) ได้เปิดช่องว่างหรือช่องทางสำหรับชาวทิเบตในการอ้างความรู้และสิทธิของพวกเขา อันที่จริงการจัดการเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวและการให้อำนาจ ในกระบวนการนี้ ชาวถิ่นพยายามที่จะต่อรองกับปัจจัยภายนอกผ่านทาง การนำความรู้มาใช้ ทำให้เข้าใจถึงสิทธิในถิ่นที่อยู่และการพัฒนาของพวกเขา

การวิจัยครั้งนี้เสนอให้มีการคิดค้นวิธีการขึ้นมาใหม่ โดยการผสมผสานระหว่างความรู้ที่มีอยู่ในท้องถิ่นกับวิธีการสมัยใหม่ ในทางกลับกัน การพัฒนาโครงการนี้ควรมีการใส่ใจเกี่ยวกับบทบาทของศักยภาพของความรู้พื้นถิ่นในการจัดการทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และการทำงานร่วมกันซึ่งมีความสำคัญในทุก ๆ ขั้นตอนของงานพัฒนา ในทางกลับกัน ยังมีที่สำหรับการปรับปรุงระบบธรรมเนียม และวิธีการสมัยใหม่ที่มีความเหมาะสมต่อท้องถิ่น การให้ลักษณะที่แตกต่างของระบบการผลิตของทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์สำหรับนโยบายของรัฐบาล การรับรู้เกี่ยวกับเรื่องสิทธิที่ดินและการเข้าถึงสิทธิที่เลี้ยงสัตว์ไม่ใช่เงื่อนไขของการจัดการทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์อย่างยั่งยืน